

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/60/2020
Identifikačné číslo spisu: 7115233926
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7115233926.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu MUDr. U. Z., nar. X.XX.XXXX, bytom XXX XX J. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Kuročkom, so sídlom Obchodná 2, 071 01 Michalovce, proti žalovanému 1/ Košický samosprávny kraj, so sídlom Námestie Maratónu mieru 1, 042 66 Košice, IČO: 35 541 016 a žalovanému 2/ MUDr. Romanovi Lichvárovi, s miestom podnikania Hlavná 34/25, 072 14 Pavlovce nad Uhom, IČO: 31 961 720, zastúpenému ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA Čerevková s.r.o., so sídlom Námestie Slobody 13/25, 066 01 Humenné, IČO: 47 257 385, o negatívne určenie a vydanie vecí, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/5/2018-188 z 28. marca 2019, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
- II. Žalovaný 1/ m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.
- III. Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 33Cb/23/2016-135 zo 7. júna 2017 zamietol žalobu, žalovanému 1/ nepriznal náhradu trov konania a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 2/ trovy konania vo výške 100%.

2 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 09.12.2015 domáhal, aby súd určil, že vymedzený zdravotnícky obvod neštátne stomatologické zariadenie - ambulancia stomatológie, Obvodné zdravotné stredisko (ďalej aj „ObZS“) Pavlovce nad Uhom nepatrí pod rozhodnutie č. 2000/08797 z 11.09.2000 v znení neskorších zmien a doplnkov pod novým číslom Krajského úradu v Košiciach, vydané pre stomatológa MUDr. Romana Lichvára, r.č. XXXXXX/XXXX, ďalej, že žalovaný 1/ je povinný previesť vymedzený zdravotnícky obvod neštátne stomatologické zariadenie - ambulancia stomatológie, ObZS Pavlovce nad Uhom z povolenia MUDr. Romana Lichvára na povolenie MUDr. U. Z. v deň jeho vydania a že žalovaný 2/ je povinný vydať žalobcovi zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému zdravotníckemu obvodu neštátneho

stomatologického zariadenia - ambulancia stomatológie, ObZS Pavlovce nad Uhom do troch dní od právoplatnosti povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v odbore stomatológia pre žalobcu MUDr. U. Z.. Žalobca uviedol, že privatizáciou - priamym predajom nadobudol zdravotnícke zariadenie Nemocnicu s poliklinikou Michalovce - časť ObZS Pavlovce nad Uhom na základe uznesenia vlády Slovenskej republiky (ďalej aj „vláda SR“) č. 858 z 25.10.2000 a kúpnej zmluvy o predaji časti podniku č. 2068/2001 z 27.04.2001, uzavretej s Fondom národného majetku Slovenskej republiky (ďalej aj „FNM SR“) a stal sa novým vlastníkom ObZS Pavlovce nad Uhom. Krajský úrad v Košiciach (žalovaný 1/) vydal MUDr. Romanovi Lichvárovi (žalovaný 2/) povolenie na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia v neštátnom zdravotníckom zariadení pod č. 2000/08797 z 11.09.2000 (právoplatnosť nadobudlo dňa 14.09.2000), pričom tomuto povoleniu podľa názoru žalobcu musela predchádzať pravdepodobne inominátna zmluva, eventuálne zmluva o budúcej zmluve, nakoľko Krajský úrad v Košiciach pre MUDr. Romana Lichvára určil ako miesto výkonu činnosti neštátneho zdravotníckeho zariadenia - ambulancia stomatológie miesto ObZS Pavlovce nad Uhom. Následne dňa 13.10.2000 bola uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia č. 187/2000 medzi NsP Š. Kukuru Michalovce a MUDr. R. Lichvárom na nebytové priestory, vrátane zariadenia a vecného vybavenia v budove ObZS Pavlovce nad Uhom súp. č. 681 za účelom prevádzkovania neštátnej zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia. Platnosť zmluvy o nájme nebytových priestorov medzi NsP Š. Kukuru Michalovce a MUDr. Romanom Lichvárom skončila k 01.05.2001 a žalovaný 2/ k uvedenému dátumu prestal disponovať priestormi na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti a prestal spĺňať podmienky § 32 ods. 3 písm. h/ zákona č. 277/1994 Z. z. Zmluva o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia č. 187/2000, ako aj povolenie na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia v NZZ pod č. 2000/08797 z 11.09.2000, neboli súčasťou schváleného privatizačného projektu časti zdravotníckeho zariadenia NsP Š. Kukuru Michalovce - časť Obvodné zdravotné stredisko Pavlovce nad Uhom č. 681. Žalobca tvrdil, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že predmetný zdravotnícky obvod nepatrí pod predmetné rozhodnutie žalovaného 1/, aby mohol začať rokovať v správnom konaní s Košickým samosprávnym krajom vo veci uvedenia do predošlého zákonného stavu a vymedzený zdravotnícky obvod ambulancia stomatológie ObZS Pavlovce nad Uhom prešiel v zmysle vyššie uvedenej zmluvy o predaji časti podniku a výstupného formulára do vlastníctva žalobcu, nakoľko je doposiaľ de iure jeho vlastníkom spolu so zdravotnou dokumentáciou a jej príslušenstvom.

3 Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pričom za preukázané považoval, že rozhodnutie č. 2000/08797 bolo vydané dňa 11.09.2000 v správnom konaní vecne príslušným Krajským úradom v Košiciach (žalovaný 1/) v zmysle v tom čase platného a účinného zákona č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, na základe žiadosti podanej žalovaným 2/ a skutočnosti, že žiadateľ - žalovaný 2/ splnil všetky zákonom požadované podmienky na vydanie povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a následné vymedzenie zdravotníckeho obvodu, pričom voči rozhodnutiu v zákonnej lehote nebol uplatnený žiadny opravný prostriedok, a preto nadobudlo právoplatnosť dňa 14.09.2010. Tiež bolo preukázané, že uvedené rozhodnutie bolo následne zrušené rozhodnutím Košického samosprávneho kraja (žalovaný 1/) č. 2002/01327 z 25.11.2002, a to z dôvodu zmeny miesta poskytovania zdravotnej starostlivosti, pričom voči tomuto rozhodnutiu nebol podaný opravný prostriedok, preto nadobudlo právoplatnosť dňa 25.11.2002. Rozhodnutím č. 5079/2006-RU20-34456 z 27.12.2006 (právoplatnosť nadobudlo dňa 28.12.2006), vydanom v správnom konaní žalovaným 1/ bolo povolené žalovanému 2/ prevádzkovať zdravotnícke zariadenie ambulancia s odborným zameraním stomatológia. Následne žalovaný 1/ ako príslušný správny orgán určil žalovanému 2/ zdravotný obvod Pavlovce nad Uhom a Vysoká nad Uhom, keďže žalovaný 2/ splnil zákonom požadované podmienky. Na základe uvedeného je nepochybné, že žalovaný 2/ neposkytuje zdravotnú starostlivosť na základe rozhodnutia č. 2000/08797 z 11.09.2000, keďže predmetné rozhodnutie bolo zrušené a tiež z dôvodu, že na základe uvedeného rozhodnutia nebol žalovanému 2/ pridelený zdravotný obvod, ktorého prevedenia sa žalobca domáha. Podľa názoru súdu (keďže správnym rozhodnutím malo dôjsť k porušeniu práv žalobcu), pokiaľ žalobca nesúhlasil s rozhodnutím správneho orgánu (žalovaného 1/), bol oprávnený využiť opravné prostriedky, vrátane preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutí, čo neurobil, keďže rozhodnutia v správnom konaní nadobudli právoplatnosť. Súd prvej inštancie preto nárok žalobcu na prevedenie vymedzeného zdravotníckeho obvodu žalovaného 1/ na žalobcu a povinnosť žalovaného 2/ vydať žalobcovi zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému

zdravotníckemu obvodu neštátneho stomatologického zariadenia - ambulancia stomatológie ObZS Pavlovce nad Uhom považoval za nedôvodný. Žalobca neuviedol skutočnosti, na základe ktorých by bolo súdu preukázané splnenie zákonom predpísaných predpokladov na to, aby mu bol určený (a nie prevedený) obvod pre poskytovanie zubno-lekárskej ambulancie starostlivosti žalovaného 2/, keďže žalobca mal povolené prevádzkovať ambulanciu s odborným zameraním gynekológia a pôrodníctvo s určeným obvodom. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobca návrhom z 28.05.2015 požiadal o zrušenie povolenia na prevádzkovanie ambulancie v odbore gynekológia a pôrodníctvo a žalovaný 1/ rozhodnutím č. 3780/2015/OSVáZ-17995 z 15.06.2015 (právoplatným dňa 24.06.2015) žalobcovmu návrhu vyhovel a ku dňu 31.07.2015 zrušil uvedené povolenie na prevádzkovanie ambulancie. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca už nie je ani v postavení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, a preto nie je ani teoreticky možné na žalobcu previesť povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia.

4 V danej veci vecne príslušným na vydanie rozhodnutia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti bol žalovaný 1/, pričom po vydaní rozhodnutia samosprávneho orgánu bolo možné podať odvolanie podľa § 53 až § 54 zákona o správnom konaní v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky. Toto rozhodnutie, voči ktorému by bolo podané odvolanie, je preskúmateľné súdom po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov. Nakoľko lehota na podanie žaloby nebola dodržaná, právo sa premlčalo.

5 Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že vymedzený zdravotnícky obvod žalovaného 2/ nemôže patriť pod rozhodnutie č. 2000/08797 z 11.09.2000, žalovaný 1/ nemá povinnosť tento obvod previesť z povolenia žalovaného 2/ na povolenie žalobcu a žalovaný 2/ nie je povinný vydať žalobcovi zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému zdravotníckemu obvodu neštátneho stomatologického zariadenia - ambulancia stomatológie ObZS Pavlovce nad Uhom.

6 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ boli v spore v celom rozsahu úspešní. Súd prvej inštancie preto priznal žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal, pretože si ju neuplatnil.

7 O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/5/2018-188 z 28.marca 2019 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.), žalovanému 2/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.), žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok III.) a odmietol odvolanie žalobcu proti výroku o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému 1/ (výrok IV.). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Správne a zákonné sú aj dôvody napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na tieto odkázal (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov a neboli preto spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k podstatným odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd uviedol nasledovné:

8 Pokiaľ žalobca podal odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uviedol, že inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nemožno podradiť pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako napr. porušenie poučovacej povinnosti súdu, vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom a pod. Ide teda predovšetkým o porušenie procesných práv strany, ktorého dôsledok sa mohol prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Žalobca v podanom odvolaní však neuviedol, akého procesného pochybenia sa dopustil súd prvej inštancie v konaní, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a keďže takéto procesné pochybenie nezistil ani odvolací súd, tento odvolací dôvod nie je daný.

9 Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je naplnený, pretože súd prvej inštancie vo veci na objasnenie vzťahov medzi

stranami sporu vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu (strany sporu nenavrhlí vykonať ďalšie dokazovanie), vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP, na základe týchto dôkazov dospel k správny skutkový zisteniam a z týchto zistení vyvodil aj správny záver o tom, že žalovaný 2/ neposkytuje zdravotnú starostlivosť na základe rozhodnutia č. 2000/08797 z 11.09.2000, ktoré bolo vydané v správnom konaní vecne príslušným Krajským úradom v Košiciach v zmysle v tom čase platného a účinného zákona č. 277/1994 Z. z., a to z dôvodu, že predmetné rozhodnutie bolo zrušené, ako aj z dôvodu, že na základe uvedeného rozhodnutia nebol žalovanému 2/ pridelený zdravotný obvod, ktorého prevedenia sa žalobca domáha, čo nesporne vyplýva z uvedeného rozhodnutia. Súd prvej inštancie preto určovací žalobu zamietol dôvodne, vrátane nároku žalobcu voči žalovanému 1/ na prevedenie uvedeného zdravotníckeho obvodu ku dňu vydania 11.09.2000, spolu s povolením na osobu žalobcu a uloženia povinnosti žalovanému 2/ vydať žalobcovi zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému zdravotníckemu obvodu. Je potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že by splnil zákonom predpísané predpoklady na to, aby mu bol vôbec určený obvod pre poskytovanie zubno-lekárskej ambulantnej starostlivosti a vzhľadom na zrušenie povolenia žalobcu na prevádzkovanie ambulancie v odbore gynekológia a pôrodnictvo rozhodnutím č. 3780/2015/OSZV&Z-17995 z 15.06.2015 už nie je ani v postavení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti.

10 Odvolací súd ďalej uviedol, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je daný vtedy, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy a tieto aj správne vyložil.

11 Žalobca ďalej v odvolaní namieta, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepresvedčivé a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a že z neho nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov, a preto je arbitrárne. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom vytýkaná stručnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie neznamená v tomto prípade jeho nepreskúmateľnosť a ani arbitrárnosť, pretože súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol podstatné skutkové tvrdenia strán sporu, označil dôkazy, ktoré vo veci vykonal, a z ktorých v rozhodnutí vychádzal, uviedol tiež ako tieto dôkazy vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Uvedená námietka žalobcu preto nie je dôvodná.

12 Pokiaľ žalobca podal odvolanie aj proti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd nepriznal žalovanému 1/ náhradu trov konania, odvolací súd v tejto časti odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou v zmysle § 386 písm. b/ CSP. Odvolateľom napadnutým výrokom o trovách konania nebola odvolateľovi uložená žiadna povinnosť, a preto nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania proti tomuto výroku rozhodnutia. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 2/ (ktorý bol v odvolacom konaní úspešný) priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 1/ (ktorý bol v odvolacom konaní tiež úspešný) si náhradu trov konania neuplatnil, odvolací súd vyslovil, že žalovanému 1/ sa náhrada trov konania nepriznáva.

13 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej (potvrdzujúcemu rozsudku) a proti závislým výrokom o trovách konania podal žalobca (ďalej aj „dovolaťel“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP tvrdiac, že v konaní došlo k vadám, ktoré majú za následok, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uplatňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolaťel súd“) dovolaniu vyhovel a rozhodnutie odvolacieho súdu z 28. marca 2019 a rozhodnutie súdu prvej inštancie zo 7. júna 2017 zrušil v celom rozsahu a vec im vrátil na ďalšie konanie.

14 V článkoch II. a III. dovolania dovolateľ zrekapituloval svoje doterajšie argumenty, týkajúce sa priebehu privatizácie štátnej zubnej ambulancie ObZS Pavlovce nad Uhom, poukazujúc na to, že na základe zmluvy o predaji časti podniku č. 2068/2001, uzavretej podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej aj „zákon č. 92/91 Zb.“) medzi predávajúcim FNM SR a kupujúcim MUDr. U. Z., sa kupujúci stal novým vlastníkom privatizovaného majetku, ktorým bola štátna zubná ambulancia, zaradená do siete zdravotníckych zariadení s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom, s príslušným zdravotníckym obvodom, príslušnou zdravotníckou dokumentáciou a s dvoma zamestnancami NsP Michalovce (MUDr. Lichvár a zdravotná sestra), ktorí po privatizácii sa v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. mali stať zamestnancami nového vlastníka, t. j. dovolateľa. K uzavretiu predmetnej zmluvy došlo na základe rozhodnutia vlády SR č.

858/2000 z 25.10.2000, forma privatizácie bola určená priamym predajom s tým, že v špecifikácii predmetného rozhodnutia bol ako kupujúci určený dovolateľ, ktorého podnikateľský zámer bol vypracovaný v súlade so zachovaním siete zdravotníckych zariadení. V tomto podnikateľskom zámere dovolateľ nespochybniteľne definoval predmet kúpy - štátna stomatologická ambulancia, ktorý bol detailne vyšpecifikovaný vo výstupnom formulári F1(A)5 privatizačného projektu č. 2223, na ktorý sa odvoláva aj rozhodnutie vlády SR č. 858/2000, ako aj zmluva o predaji časti podniku č. 2068/2001. Dňa 01.05.2001 sa novým vlastníkom privatizovaného majetku, t. j. štátnej zubnej ambulancie s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom, s vymedzeným zdravotníckym obvodom a príslušnou zdravotníckou dokumentáciou stal dovolateľ, na ktorého prešli vlastnícke práva, ako aj práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom, a preto podľa § 17 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. sa mali zamestnanci ambulancie stať zamestnancami dovolateľa. Zákonom stanovený postup zmeny držiteľa povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti je presne vyšpecifikovaný zákonom, preto úvahy o tom, či dovolateľ mohol alebo nemohol, môže alebo nemôže požiadať o vydanie povolenia aj v akomkoľvek inom odbore, než je odbor gynekológia, v ktorom pracuje, považuje za arbitrárne, vágne a právne irelevantné. K prevodu majetku na dovolateľa, ktorým bola štátna zubná ambulancia však nedošlo, čím bol porušený zákon č. 92/1991 Zb. Dovolateľovi nebola odovzdaná štátna zubná ambulancia s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom, ale namiesto nej neštátna zubná ambulancia s neštátnym zubárom MUDr. Lichvárom, s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom. Táto však nebola predmetom privatizácie v zmysle privatizačného projektu č. 2223, a teda ani rozhodnutia vlády SR č. 858/2000 a zmluvy o predaji časti podniku č. 2068/2001, nakoľko táto ambulancia na privatizovanom ObZS neexistovala. Napriek tomu žalovaný 1/ vydal povolenie č. 2000/08797 z 11.09.2000 na výkon neštátnej stomatologickej starostlivosti s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom a na toto povolenie naviazal aj príslušný zdravotnícky obvod a zdravotnícku dokumentáciu privatizovaného majetku - štátnej zubnej ambulancie. Vydaním povolenia č. 2000/08797 z 11.09.2000 došlo na privatizovanom ObZS Pavlovce nad Uhom ku transformácii štátnej zubnej ambulancie na neštátnu, a teda k zmene špecifikovaného privatizovaného majetku uvedeného v privatizačnom projekte č. 2223, čo je v rozpore s privatizačným projektom a priamo odporuje zákonu č. 92/1991 Zb. Privatizovaný majetok, ktorým bola štátna stomatologická ambulancia s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom, s vymedzeným zdravotníckym obvodom a príslušnou zdravotníckou dokumentáciou bol prevedený z držiteľa povolenia, ktorým bola NsP Michalovce na nového držiteľa povolenia MUDr. Lichvára s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom, pričom podľa názoru dovolateľa privatizovaný majetok, ktorým bola štátna stomatologická ambulancia s miestom výkonu ObZS Pavlovce nad Uhom s vymedzeným zdravotníckym obvodom a príslušnou zdravotníckou dokumentáciou mal byť prevedený z držiteľa povolenia, ktorým bola NsP Michalovce na nového držiteľa, ktorým sa mal stať dovolateľ. Následkom nezákonných úradných postupov nedošlo k prevodu privatizovaného majetku zo štátu na dovolateľa, ale na bývalého zamestnanca NsP Michalovce MUDr. Lichvára, ktorý s ním aj do dnešného dňa neoprávnene nakladá. Úrad vlády Slovenskej republiky poveril Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky a FNM SR, aby preverili skutočnosti a dali veci do súladu so zákonom a s privatizačným projektom č. 2223, pričom výsledkom ich šetrenia bolo to, že obidve inštitúcie potvrdili nezákonný priebeh privatizácie ObZS Pavlovce nad Uhom v časti štátnej zubnej ambulancie. Žalovaný 1/ si bol plne vedomý toho, že na ObZS Pavlovce nad Uhom sa vzťahuje zákon č. 92/1991 Zb. a že povolenie MUDr. Lichvára č. 2000/08797 bolo vydané v rozpore so zákonom č. 92/1991 Zb., pretože vydaním tohto povolenia došlo k zániku štátnej zubnej ambulancie, a tým pádom nedošlo k prevodu tohto majetku na dovolateľa. Žalovaný 1/ povolenie č. 2000/08797 MUDr. Lichvára následne zrušil, avšak vydal ďalšie povolenie pre MUDr. Lichvára (jeho číslo nevie konkrétne špecifikovať z dôvodu informačného deficitu). Žalovaný 1/ urobil to, že zdravotnícky obvod aj zdravotnícku dokumentáciu privatizovanej štátnej zubnej ambulancie, ktoré naviazal po prvýkrát na absolútne neplatné povolenie č. 2000/08797, následne po druhýkrát naviazal na nové povolenie MUDr. Lichvára, len s iným miestom výkonu. Takto sa nadobúdateľ MUDr. Lichvár bezdôvodne obohatil na úkor dovolateľa.

15 Dovolateľ ďalej súdom zúčastneným na rozhodovaní vytykal nelogickosť ich záverov, spočívajúcich v tvrdení, že sa mohol odvolať voči rozhodnutiam vo veci vydania povolení správnym orgánom (úradom Košického samosprávneho kraja, odborom zdravotníctva) s poukazom na to, že už v konaní na súde prvej inštalácie upozorňoval, že nebol účastníkom správneho konania, v ktorom boli tieto rozhodnutia vydané, a preto ich nemal doručované a ani nemal možnosť sa o ich vydaní dozvedieť. Odvolaciemu

súdu tiež vytýkal, že mu ako odvolateľovi nedal odpoveď na podstatné argumenty a otázky, najmä pokiaľ ide o vady konania pred súdom prvej inštancie, ktorý dostatočne nezistil skutkový stav vecí, keď si neujasnil, že predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie, „či neštátna zubná ambulancia s odštátneným zubárom MUDr. Lichvárom bola súčasťou privatizácie“.

16 Dovolateľ v tejto súvislosti tiež namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s testom proporcionality a nevysvetlil, prečo zaradil neštátnu zubnú ambulanciu s odštátneným zubárom MUDr. Lichvárom do privatizačného projektu, keď z predložených listinných dôkazov to vôbec nevyplývalo. Dôsledkom uvedeného je, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou nepreskúmateľnosti, je nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé, zmätočné, nesprávne a arbitrárne. Podľa názoru dovolateľa, v predmetnej veci ide o prípad uplatnenia druhej vety stanoviska občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (R 2/2016), podľa ktorej nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu.

17 Dovolateľ tiež tvrdil, že odvolací súd „podrobne neskúmal a nevysvetlil všetko, čo bolo predmetom /privatizovanej štátnej ambulancie - rozsah privatizovaného majetku a či tento zásah bol v súlade so zákonom a či bol tento zásah nevyhnutný v právnom štáte.“ Ďalej uviedol, že „v tomto svetle si predovšetkým odvolací súd neujasnil, že predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie, či neštátna zubná ambulancia s odštátneným zubárom MUDr. Lichvárom bola súčasťou privatizácie“.

18 K dovolaniu zaslal žalovaný 1/ písomné vyjadrenie (založené v spise na č. l. 265-266), v ktorom navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol. Podľa jeho názoru súdy oboch inštancií sa dôkladne oboznámili so všetkými predloženými dôkazmi tak žalobcu, ako aj žalovaných, na základe vykonaných dôkazov dospeli k správny skutkovým zisteniam a k správny právny posúdeniu, dôkazom čoho je aj odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií. Žalovaný 1/ preto nesúhlasil s dôvodmi dovolania uvedenými v dovolaní.

19 K dovolaniu sa písomne vyjadril aj žalovaný 2/ (založené je v spise na č. l. 268). Predmetné vyjadrenie bolo podané oneskorene, t. j. po uplynutí súdom určenej 10-dňovej lehoty, preto dovolací súd na uvedené podanie neprihliadal (§ 436 ods. 3 posledná veta CSP).

20 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v zmysle § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

21 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Súvisí to s tým, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v rámci zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým zákonným obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 I. ÚS 438/2017).

22 V posudzovanom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že postupom odvolacieho súdu došlo k závažnej vade, ktorá má za následok, že žalobcovi ako strane sporu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ poukázal na

nezákonný priebeh privatizácie štátnej zubnej ambulancie ObZS Pavlovce nad Uhom, vydanie povolenia č. 2000/08797 z 11.09.2000, ktorým podľa jeho názoru došlo na privatizovanom ObZS Pavlovce nad Uhom k transformácii štátnej zubnej ambulancie na neštátnu v rozpore s privatizačným projektom a so zákonom č. 92/1991 Zb., čo podľa jeho názoru predstavuje absolútne neplatný právny úkon a neplatné povolenie potom nemôže byť zákonným podkladom pre vydanie ďalších, po ňom nasledujúcich povolení pre MUDr. Romana Lichvára, ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne, keďže podľa jeho názoru odvolací súd nedal odpoveď na podstatné argumenty a otázky, najmä pokiaľ ide o vady konania pred súdom prvej inštancie, ktorý dostatočne nezistil skutkový stav veci, keď si neujasnil, že predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie „či neštátna zubná ambulancia s odštátneným zubárom MUDr. Lichvárom bola súčasťou privatizácie“.

23 Z obsahu dovolania - podľa názoru dovolacieho súdu - vyplýva, že dovolateľ v skutočnosti spochybňuje vecnú správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia (ktoré spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie tvorí jeden celok), resp. súdom oboch inštancií vytýka, že pri svojom rozhodovaní nezohľadnili niektoré jeho skutkové a právne tvrdenia, ktoré on (resp. jeho právny zástupca) považoval pre rozhodnutie danej veci za rozhodujúce.

24 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú 1/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a 2/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý súdny proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnejmu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

25 Obsahom práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po aplikácii a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

26 Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie, prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (na súde prvej inštancie, keďže žaloba bola podaná v decembri 2015) a Civilného sporového poriadku, účinného od 1. júla 2016 (na súde prvej inštancie, ktorý vo veci rozhodol 7. júna 2017 a na odvolacom súde, ktorý vo veci rozhodol 28. marca 2019). Žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že žalobca ako dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií, s ich právnymi názormi, či s nimi zisteným skutkovým stavom danej veci, nezakladá zmatečnosťnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

27 Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou z 9. decembra 2015 domáhal:

- určenia, že vymedzený zdravotnícky obvod neštátne stomatologické zariadenie - ambulancia stomatológie, ObZS Pavlovce nad Uhom nepatrí pod rozhodnutie č. 2000/08797 z 11.09.2000 v znení neskorších zmien a doplnkov pod novým číslom Krajského úradu v Košiciach, vydané pre stomatológa MUDr. Romana Lichvára,
- uloženia povinnosti žalovanému 1/ (Košický samosprávny kraj) previesť vymedzený zdravotnícky obvod neštátne stomatologické zariadenie - ambulancia stomatológie, ObZS Pavlovce nad Uhom z povolenia MUDr. Romana Lichvára na povolenie MUDr. U. Z. v deň jeho vydania,

- uloženia povinnosti žalovanému 2/ (MUDr. Lichvár) vydať zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému zdravotníckemu obvodu neštátneho stomatologického zariadenia - ambulancie stomatológie, ObZS Pavlovce nad Uhom do troch dní od právoplatnosti povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v odbore stomatológia pre žalobcu MUDr. U. Z..

28 Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, čo odôvodnil tým, že (odsek 55 odôvodnenia rozhodnutia):

- vymedzený zdravotnícky obvod žalovaného 2/ nemôže patriť pod rozhodnutie č. 2000/08797 z 11.09.2000,

- žalovaný 1/ nemá povinnosť tento obvod previesť z povolenia žalovaného 2/ na povolenie žalobcu,

- žalovaný 2/ nie je povinný vydať žalobcovi zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému zdravotníckemu obvodu neštátneho stomatologického zariadenia - ambulancie stomatológie, ObZS Pavlovce nad Uhom.

29 K vyššie uvedeným záverom súd prvej inštancie dospel na základe skutkových zistení, že žalovaný 2/ neposkytuje zdravotnú starostlivosť na základe rozhodnutia č. 2000/08797 z 11.09.2000, pretože predmetné rozhodnutie bolo zrušené a tiež, že na základe tohto rozhodnutia nebol žalovanému 2/ pridelený zdravotnícky obvod, ktorého prevedenia sa žalobca domáhal. V tejto súvislosti tiež poukázal na to, že žalobca mal povolenie prevádzkovať ambulanciu s iným odborným zameraním (gynekológia a pôrodníctvo) ako žalovaný 2/. Zdôraznil, že žalobca sám požiadal o zrušenie povolenia na prevádzkovanie ambulancie v odbore gynekológia a pôrodníctvo, ktorej žiadosti žalovaný 1/ vyhovel a k 31.07.2015 predmetné povolenie zrušil, v dôsledku čoho žalobca už nie je v postavení poskytovateľa zdravotníckej starostlivosti, a preto ani teoreticky na neho nemožno previesť povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd prvej inštancie dôsledne vychádzal z navrhovaného žalobného petitu (uplatneného v zmysle § 80 písm. b/ a písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku - pozn. dovolacieho súdu), pričom žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na takejto žalobe, ktorý musí byť daný nielen v čase podania určovacej žaloby, ale aj v čase rozhodovania súdu, čo súd prvej inštancie odôvodnil najmä v odsekoch 48 až 55 odôvodnenia rozhodnutia, keď dospel k záveru o nedôvodnosti žalobcom uplatneného petitu a jeho materiálnej nevykonateľnosti (vzhľadom na skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním).

30 Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že žalobca ako odvolateľ uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP a okrem toho namietal aj nedostatočné odôvodnenie a z neho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť, resp. arbitrárnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (iná vada konania pred súdom prvej inštancie, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odvolací súd konštatoval, že odvolateľ tento odvolací dôvod nijako nekonkretizoval a ani sám odvolací súd žiadnu takú vadu konania nezistil. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd uviedol, že tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu (pričom strany nenavrhl ďalšie dokazovanie), vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP, na ich základe dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil správne závery, že žalovaný 2/ neposkytuje zdravotnú starostlivosť na základe rozhodnutia č. 2000/08797 z 11.09.2000 a že na základe uvedeného rozhodnutia nebol žalovanému 2/ pridelený zdravotnícky obvod, ktorého prevedenia sa žalobca domáhal. Súd prvej inštancie preto dôvodne zamietol negatívnu určovaciu žalobu, vrátane nároku žalobcu proti žalovanému 1/ na prevedenie vymedzeného zdravotníckeho obvodu spolu s povolením na osobu žalobcu a tiež uloženia povinnosti žalovanému 2/ vydať žalobcovi zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému zdravotníckemu obvodu. Prisvedčil tiež záveru súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že by splnil zákonom predpísané predpoklady na to, aby mu bol vôbec určený obvod pre poskytovanie zubno-lekárskej ambulantnej starostlivosti a vzhľadom na zrušenie povolenia na prevádzkovanie ambulancie v odbore gynekológia a pôrodníctvo, už nie je ani v postavení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie) odvolací súd uviedol, že ani tento nie je naplnený, pretože súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy a tieto aj správne vyložil. K namietanej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol podstatné skutkové tvrdenia strán sporu, označil dôkazy, ktoré vo veci vykonal a z ktorých vychádzal, uviedol, ako tieto dôkazy vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Žalobcom vytýkaná stručnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v

posudzovanom prípade neznamená jeho nepreskúmateľnosť a ani arbitrárnosť.

31 Zo spisu ďalej vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu (rovnako ako súd prvej inštancie) žalobu v celom rozsahu zamietol, pretože ju nepovažoval za dôvodnú. Odvolací súd zároveň k odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, dôsledkom čoho by bolo porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces tak, ako to predpokladá ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania - § 442 CSP). Dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení a nesúhlas dovolateľa s posúdením a vyhodnotením dôkazov nie sú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože ak by k takejto vade v súdnom konaní aj došlo, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

32 Rovnako ani nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Právo na súdnu ochranu nemožno totiž stotožňovať s procesným úspechom strany v spore. Dovolací súd nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, resp. iné konania, ktoré predchádzali vzniku samotného sporu ako napríklad žalobcom tvrdenú (ne)zákonnosť procesu privatizácie, rozhodnutia v ňom vydané, resp. rozhodnutia vydané v správnom konaní. Dovolací súd v rámci dovolacieho konania na základe dovolania strany sporu nemôže preskúmať, hodnotiť a komplexne vyriešiť celú problematiku vzťahov medzi stranami sporu, pretože na to nie je oprávnený a z jeho strany by išlo o porušenie zásady „ne ultra petitem“. Na základe vyššie uvedeného dovolací uzaviera, že podľa jeho názoru súdy oboch inštancií odôvodnili svoje rozhodnutia v dostatočnom rozsahu, pričom v nich vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Pokiaľ sa aj niektorými skutkovými tvrdeniami žalobcu a z nich vyvodzovanými právnymi závermi nezaoberali, je zrejmé, že ich nepovažovali za relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. To, že ich v odôvodnení svojich rozhodnutí výslovne neoznačili za irelevantné (nepodstatné, bezpredmetné a pod.) nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP.

33 Dovolateľom vytýkaná vada podľa § 420 písm. f/ CSP nie je daná a z tohto dôvodu je dovolanie žalobcu procesne neprípustné. S poukazom na uvedené dovolací súd predmetné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

34 V dovolacom konaní úspešnému žalovanému 1/ vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovanému 2/ vzhľadom na oneskorene podané vyjadrenie k dovolaniu, na ktoré sa neprihliada, dovolací súd nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trov nevznikli.

35 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.